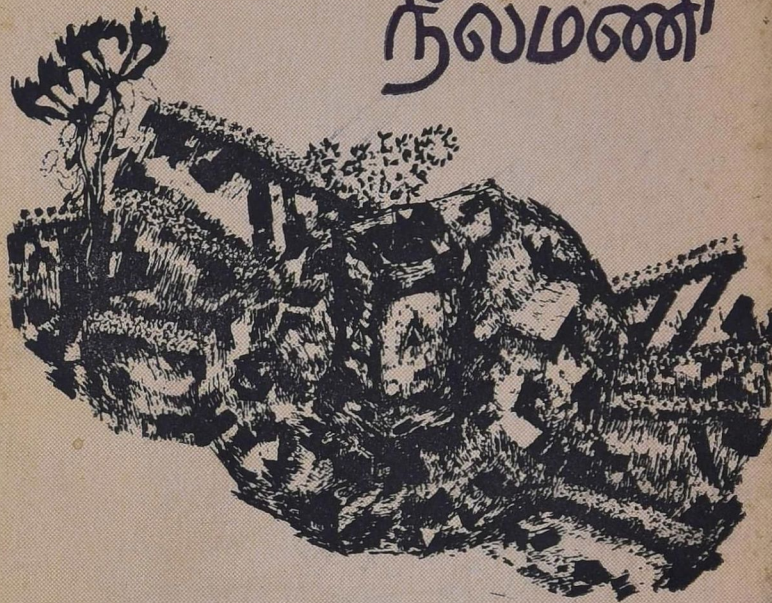

நீலமணி

உப்புநதிகள்

[Handwritten signature]

1988

First edition : December, 1987.

Published by : D. Arasu,
8, New Postal Colony St,
Theppavoyanagar,
Madras-600 017.

உப்புநீர்கள்

Velan Printers,
Madras-600 087. நீலமணி

Uppu nadhigal

© Neelamani

First edition : December, 1987.

Published by : D. Arasu,
8, New Postal Colony St.
Theagaroyanagar,
Madras-600 017.

Printed at : Velan Printers,
Madras-600 087.

Cover : R. Varadarajan

Photo : P. Dhandapani

Price : Rs. 5

பேராசிரியர் முனைவர் **இரா. இளவரசு**
நூலக நூல்கள்
நூற்கொடை : பேராசிரியர் **இரா. வேலம்மாள்**
பேராசிரியர் **இளவரசு** நினைவு அறக்கட்டளை

நீ நீர்க்குடமெடுத்துச் செல்கிறாய்
நான் தளும்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நீ சமைக்கிறாய்
நான் வெந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

நீ கோயிலுக்குப் போகிறாய்
நான் பூசிக்கிறேன்.

நீ மணந்து கொள்கிறாய்
நான் துறவுகொள்கிறேன்.

கண்ணீர்த்துளிகள் பொழியட்டும்.
உட்கொண்ட உன் உருவத்தை
இப்படித் துப்புகிறது கண்.

நீ தூரத்தில் என்றால்
உன்னைத் தொட இந்த நதியை
அனுப்புகிறேன்

நீ மறுத்தாலும்
எதையாவது
தரவேண்டும் உனக்கு.

எனவேதான் இது.

இது நெருப்புக் குழம்பு என்று தெரியாமல்
நீ நீந்துகிறாய்
உன்னைக் காயப்படுத்தத் தயங்கி
இதுவும் குளிர்கிறது.

வழிப்பறி செய்ய, நீ என்ன பொருளா ?
ஆவி.

எனவேதான்

பிச்சை கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இனி நீ இரவுகளில் மருதாணி இட்டுக்
கொள்ளாதே.

காலைகளில் வேண்டுமானால்

நானே அரைத்துத்தருவேன்.

நான் மருதாணி இட்டுவிடுகிறேன்,

நீயோ

தூரத்தில் எங்கோ யாழ் மீட்டுகிறாய்.

நான் ஒரு வீணையாக இருந்தால்
நீ தொடாமலே இசைவேன்.

நான் ஒரு புத்தகமாக இருந்தால்
நீ திறவாமலே ஒப்புவிப்பேன்.

நான் ஒரு தெய்வமாக இருந்தால்
உன்னைத் தவம்புரியவிடமாட்டேன்.

நான் ஒரு மரமாக இருந்தால்
பன்னிரு மாதமும் உனக்காகப் பழுப்பேன்.

குடையாய்ச் செருப்பாய் உனக்கு இருக்குமென்
இதயத்துடிப்பைப் புரிந்துகொள் போதும்.

சொல்லமாட்டேன் .

சொல்ல விரும்புகிறேன் . ஆனால்

சொல்லமாட்டேன் .

சொல்லித் தெரிவதில்லையே இது .

சொல்லியும் தெரியவில்லையென்றால் ...

கண்கள் சொல்லவில்லையா ?

கண்கள் நாவசைக்கும் ,

இதழ்கள் இமைதரிக்கும் ,

இதுவேறு பாஷை .

கண்கள் பேசக் கண்கள் கேட்கும் இது

கண்களிடையிலான குறுமொழி .

மௌனத்தின் அகராதி உன்னிடமில்லையோ ?

அச்சக்கோக்க நாவு எடுத்த எழுத்துக்கள்

நழுவி விழுந்து சிதறுகின்றன .

பாதையோரப் பூக்கள்போல இவை

உனக்காக மலர்ந்தன .

பார்க்காமலே போகிறாயே—

சந்தையா இது, கூவி விற்க...?

கல்லும் கவிபாடும்.
இங்கொரு
கவிதையே கல்லானதே.

தேர் வருமெனத் தெருமுனை பார்த்தேன்.
வந்த தேர் எனை மிதித்துச் சென்றது.

அழகையே ராகமென்றால்
இந்த ஊரில்
சிறந்த பாடகன் நான்தான்.

தரையில் விழுந்தால் அழுக்குப்படுமென
வானத்திலேயே மழை இருக்கமுடியுமா ?

நீ தெய்வமாகக்கூட இருக்கலாம்.
பக்தன் மனிதனாக இருக்கக்கூடாதா ?

மறுக்க உனக்குத் தெரியாது
மறந்துவிட்டிருக்கிறாய்.

நினைவு என்ன
உறவு இல்லாத கிளியா,
திறந்துவிட்டதும் பறந்துபோக ?

முத்தம் என்பதென்ன வெறும்
ஈரமா துடைத்துவிட ?

எனக்காக மலர்ந்த உன் சிறப்புப்புன்னகை
வெறும் நிழல் அல்ல.
இதய வேர்களில்
எழுந்த புதுமலர்.

மேடைமாறி ஆடலாம்
ஓடைமாறி நீந்தலாம்.
ஆடைமாறிப் போகலாம்
ஆவிகூட மாறுமா?

நான் குடிக்கமாட்டேன்.
உன்னைவிட போதை எது ?

நான் குடிக்கமாட்டேன்.
ஒருவேளை நீ நாளை சம்மதித்தால்
உடைந்த கிண்ணத்திலா உன்னை ஊற்றுவது?

ஓலையைச் செல்லரித்தால்
கவிதைக்கு வலிக்காதா ?

நினைவு மட்டுமே, மிஞ்சியுள்ள சுகமெனில்
மறக்கடிக்கும் குடி எனக்கு எதற்கு ?

இந்த மீன் நீந்தி வருவது
நினைவு நீர் இருப்பிலேதான்.

இதயம் என்றால் துடிக்கும்தான்
அது மதுவை இறைக்கவேண்டாம்.

பெண்களைப் பார்த்த பிறகுதான்
இறைவன்
நிலவைப் படைத்திருக்கவேண்டும்.

இது வெளிச்சமான நிழல்.
நிழலான வெளிச்சம்.

குழப்பமான தெளிவு—இது
தெளிவான குழப்பம்.

இரவு என்ற சுமைதாங்கிமேல்
இறக்கிவைத்துவிடுவோம் நம்மை.

நம்முள் உலகு புகும் பகல் முடிந்தது.
உலகிலிருந்து நாம் வெளியேறுவோம்.

தூக்கத்தின் தாழ்வாரத்தில்
மூளையிலிருந்து புத்தகங்களை
அப்புறப்படுத்துவோம்.

ஒவ்வொருவனும் ஆதாமாக
ஒவ்வொருத்தியும் ஏவாளாக
முதல் அத்தியாயத்துக்குத் திரும்புவோம்.

உன்மேல் தப்பில்லை.
கூடாரத்துக்குள்
ஒட்டகத்துக்குமா இடங்கொடுக்கமுடியும்?

பொன்னும் இரும்பும்
மண்ணிலிருந்தே வரினும்
பொன்மாலைதான்
நெஞ்சில் தங்குகிறது.
பூட்டு, கதவுக்கு வெளியே தொங்குகிறது.

இங்கே நீ பழுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.
எவன் எங்கே
பல்துலக்கிக்கொண்டிருக்கிறானோ.

இந்த உலகம் வாழ்க.
உனக்குத்
தகுந்த ஒருவனை எங்கோ
வளர்த்துக்கொண்டிருப்பதற்காக.

உன் சித்திரத்தை அழிக்கமுயன்றால்
மனசே ரணமாகிறது.

சித்திரம் என்னிடம் இருந்துவிட்டுப்போகட்டும்.
உண்மையை எடுத்துக்கொண்டு
நீ போய்வா.

சங்கீதத்தைக் கண்டுபிடித்தவரை
வணங்குகிறேன் .

உன் குரலுக்கு வழிவிடுகிறது.
உன்னை வழிபடுகிறது.
நீயே உருகிச்
செவியுள் ஒழுகுகிறாய்.

நடனத்தை வகுத்தவன்
ஆணாய்த்தான் இருக்கவேண்டும்
அழகின் நெளிவுகளை
விழிக்குவளை மொண்டருந்தப்
பேராசை அவனுக்கு .

ஒரு நாடகத்துக்கு
எத்தனை திரைகள் :
உன் உடைகள்

ஐடவர்ணங்களின் ஒற்றுமையான தவத்தில்
உன் உயிரின் ஓரங்கள் தெரியக்கூடும்

உன் உதடு எழுதும் முறுவற் கவிதையைச்
சிறப்புத் தமிழ் படிக்காத
என்னாலும் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது .

நீ கோலம் போடுகிறாய்.

உன் விரல்களிலிருந்து உதிர்வது என்

உயிர்ப்பொடி.

போட்டு முடிந்ததும் நீ போய்விடுகிறாய்.

காற்றின் சிறகுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு

நான் உன்னைத் தொடர முயல்கிறேன்.

வழியிலே வீழ்ந்தாலும் உன் பாத தூளி

ஆவேன்.

கைவண்ணம் கண்ட எனக்குக்

கால்வண்ணப் பேராசை.

நீளக் கோடாய் இருந்தால் வந்துவிடுவேன்

என்றா

இப்படி முடிச்சுப்போட்டுவைத்திருக்கிறாய்?

நீ போட்டது என்பதால் முடிச்சில் இறுகுவதே

எனக்குத் திருப்தி.

நீ இங்கே இருக்கச்சொல்லியிருக்கும்போது

உன்னைத் தொடர்வது தப்பு.

துருவமே, எனக்குத் திசை சொல்.
துடுப்பே, என்னை நகர்த்து.
நங்கூரமே, என்னை நிறுத்து.

மழையே, வேருக்கு வா.
மதுவே, பூவுக்கு வா.

ஆகாயத்தைச் சிறிய குடையில் அடக்கிவிடும்
நீ துணைவந்தால் உலகென் கைப்பிடி,

அகராதியைவிட அதிகம் தெரிந்தநான்
உன்னைப் பார்த்தபோது
வெள்ளைத்தாள் ஆனேன்.

உனக்குத் தகுந்த சொல்
இன்னும்
உற்பத்தியாகவில்லை

நீ பாடமென்றால்
நான்
பள்ளிக்கு வரத்தயார்.

விடிவிளக்காய் இல்லாது போனேனே
துயிலும் உன் அழகை இரவெல்லாம்
பார்த்திருக்க.

நீரோடையாயிருந்தால்
உன்னில் குளித்துத்
தூய்மையடைந்திருப்பேன்.

மணிக்கயிறாய் இருந்தாலும்
கவிச்சுவடியைக்
கட்டிப்போட்டிருப்பேன்.

மனிதனாயிருப்பதால்
ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

யார் சொன்னது
மனிதன் உயர்பிறவியென்று?

பாறைகள் இதயம் கசிந்து
ஜீவநதிகளை அனுப்புகின்றன.
நீ நீராட

நீ நடனமாடும்போதெல்லாம்
கொடிகள் பூச்சொரிகின்றன
உன் பாதம்பட்ட
பூமியைப் பாராட்ட.

உன்னால் நான்
எனக்கு அர்த்தம் கண்டேன்.

நீ இங்கிருந்தபோது நான்
பக்தனாக இருந்தேன்.

நீ போய்விட்டாய்
என்னை
யாத்ரிகனாக ஆக்குவதற்கோ?

கூடு ஒன்று கட்டினேன்.
நீ பறந்துபோனதால்
நான் இனி
நனைவதென்று முடிவெடுத்தேன்.

ஒரு புன்னகையை விதைத்தாள்.

இன்று

உயிரையே அறுவடை செய்துகொள்கிறாளே.

கிரீடமாய் அழுத்துபவனல்ல

நான்

செருப்பாய்ச் சுமப்பவன்.

மாலை, எல்லாரும்

வீடு திரும்பும் நேரம்.

நான் எங்கே திரும்புவது?

கனவுகளே உங்களுக்கு நன்றி,

அவளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தமைக்கு

தூக்க சாகரத்தில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கனவு அலைகள் மோதட்டும்.

எண்ணுவது உன்னை
நான்
எழுதுவதும் உன்னைத்தான்

சொல்வது உன்னை
தொழுவதும் உன்னைத்தான்

ஒட்டகம் ஒருநாள் கட்டப்பட்டதற்காகவே
இந்தமரம்
வேர்களைக் கீழ்ப்பாய்ச்சிக்
கிளைகளை அகலவிரிப்பது
அர்த்தமற்றது.

மரங்களுக்குப்
பயணமேது ?

எண்ணும் எழுத்தும்
எனக்கு
இப்போது இல்லை.

நீ என்ற சொல்லைப் பயின்றதும்
நான் என்பதை இழந்துவிட்டேன்

நாம் என்பதில் நீ இருப்பதால் மட்டுமே
நான் இருக்கிறேன்.

இப்போது நீ இல்லை.
நான் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நீ பிராணவாயுவாக இருப்பதால்
பிரயாணம் செய்கிறாய்.

நான் இதயமாக இருப்பதால்
கடைசித் துடிப்புகளை முடிக்கிறேன்.

விடியலின் பால்
அறையெங்கும் நிரம்புகிறது.

பறவை பாஷை
ஜன்னல் தாண்டி நுழைகிறது.

கோயில் மணியடிக்கிறது.

பரவாயில்லையே
இன்னொரு இரவையும் தாண்டிவிட்டேனே.

என்வாசல் திறந்துதானிருக்கிறது.
நீ வரப்போவதில்லை

என்னைப்போலவே
நம்பிக்கையும் தேய்ந்துவருகிறது.

இந்த நாள்மட்டும்
என்ன தந்துவிடப்போகிறது ?

நாட்கள் ஒரே மாதிரிதானிருக்கின்றன
எல்லோருக்கும்.

எனக்குமட்டும் காலம்
பாலையாகிவிட்டது.

நதியே
இந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து ஏன்
வெளியேறிவிட்டாய் ?

நான் குடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்,
இதயத்திலுள்ள உன் படத்தைக்
கலைப்பதற்காக.

இதயம் கரைந்தால்தானே
படம் கலையும்.

இதயம்தான் கரைகிறதேதவிரப்
படம் கலைவதாயில்லை.

வானவில் என்பது
நீர்த்துளிகளிலேயே இருப்பதுபோல
நீ என்
ரத்தத்துளிகளிலேயே இருக்கிறாய்.

உன்னைப் பிரிப்பது
முடியாத முயற்சி.

உன்மடியில் நான்
வீணையாக இருக்கும்போது
சங்கீதத்தையே மறந்துபோகிறேன்.

இந்தப் புயலை
உன் புல்லாங்குழல் கைது செய்கிறது,

உன் இதழ்களில்
ஒரு புன்னகை வரைந்தபோது
என் தூரிகை வரம்பெற்றது.

உன் கைப்பற்றினால்,
வெல்ல எனக்குத் திசைகள் போதவில்லை.

உலகைச் சுற்றித் திரும்பியபோது
கனி
வேறு கையில்

நீ பறந்தால்
வானத்துக்கே சிறகு முளைக்கிறது.

நீ நீந்தினால்
தண்ணீருக்கே துடுப்பு வளர்கிறது.

நீ நடந்தால்
பாதைகள் சக்கரம் தரிக்கின்றன.

நீ உறங்கினால்
விளக்குகளும் இமையிறங்குகின்றன.

நீ நினைக்கவில்லை.
நான் மறக்கவில்லை.

எறியவே பந்துகளை வைத்திருப்பது
உனக்கு விளையாட்டு.
பந்துகளால் எறியமுடியாது.

நீயும் நானும்
பேசியது கொஞ்சந்தான்

நம்மைப் பற்றி
ஊர் பேசியது அதிகம்.

நீயும் நானும்
பேசியது கொஞ்சந்தான்

பேச என்ன இருக்கிறது ?

நீயும் நானும்
பேசியது கொஞ்சந்தான்

கொஞ்சம் பேசியே
இக்கதி என்றால்
நிறையப் பேசியிருந்தால்
நான்
என்னவாகியிருப்பேன் ?

அருவியில் நீராடிக்
கூந்தலை உலர்த்தியதை
என்னைப்போலவே
இந்த மலையும் கண்டது.

இன்றென்
விழிகளில் அருவி.

உன் கூந்தலை உலர்த்துகிறது
சூரியன் வேறு ஊரில்.

மலைமட்டும் அப்படியேயிருக்கிறது.
அது கல். அப்படித்தானிருக்கும்.

இந்த உலகத்தில்
கல்லல்லாதது நான்தான் போலும்.

மழையே இன்னும் வேகமாய்ப் பொழி.

அவள் குடையில் எனக்கும்
இடம் கிடைக்கட்டும்.

குடைக்காரர்களே—
மகளிர் குடைகளை ஏன்
இவ்வளவு பெரிதாய்ச் செய்கிறீர்கள் ?

நாம் பச்சைமண் பொம்மைகள்.

கரைந்துபோகாமல்
ஒருவருளொருவர் ஒளிந்துகொள்வோம்.

நான்

தனித்து இல்லத்திருந்தபோது
மழையடித்தது.

நாம் சேர்ந்து பாலைகடக்கும் இன்று
வெயிலடிக்கிறது.

இந்த வானத்துக்கு நம்மேல்
என்ன பகை ?

திருவிழா பார்க்கப்போய்
குழந்தையைத் தொலைத்துவிடுகிற
பெற்றோர்களாய்
வரதட்சணை வேட்டையில்
நம்மை இழக்கிறார்களே...

ஐராதகக் காடுகளில்
மூக்குக் கண்ணாடி தொலைத்தவர்களுக்கு
நம் முகங்களா தெரியப்போகிறது ?

நீ எந்த ஊருக்குப் போயிருக்கிறாய் ?
தெரியவில்லை.

நீ எந்த ஊருக்குப் போயிருந்தாலும்
அது வளம் பெறுவதாக.

நீ இருக்கும் திசையைப்
பருவக்காற்றுகளுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறேன்.

தெரிந்துகொள்வேன்
எந்த ஊரில் அதிக விளைச்சலோ
அங்கே நீ இருப்பதை.

நிலவு இல்லாத ஊர் ஏதாவது இருந்தால்
சொல்லுங்கள்.

எல்லா நாளும் அமாவாசையாகவாவது
இருக்கக்கூடாதா ?

நிலவு வந்து அவள் முகத்தை
நினைவூட்டிப் போகிறது.
நினைவில் தணல்கவிழ்ந்து
நெஞ்சுநிதம் வேகிறது.

நாம் மாலை மாற்றிக்கொள்ளவில்லைதான்.
கைகளே மாலையாய்க் கலந்துகொண்டோமே.

விழிகளே தீபங்களாய்—
விரல்களே மோதிரங்களாய்—

உண்மைதான்.
அவை உன்னுடையவை.
உனக்காக மறந்து போகும்.

என்சாட்சியை
யார் நம்பப்போகிறார்கள் ?

என்னால்கூட
உனக்கெதிராகச் சாட்சிசொல்லமுடியுமா ?

அழுவது எவ்வளவு
சுகமானது.

உன்னாலன்றி
இச்சுகம்
எனக்குக் கிடைத்திருக்காது.

பற்றுகள் அனைத்தும் அறுந்தவன்
மேலோனாம்.

நான் மேலோனாக
உதவியிருக்கிறாய்.

அருகிலிருந்தும் துணையானாய்.
விலகிச்சென்றும் துணைநீதான்.

எத்தனை வண்ணங்கள்
எத்தனை கோடுகள்
எத்தனை நூல்கள்

நீ இந்தச் சேலையையே
கட்டியிருக்க வேண்டுமென
நான் எதிர்பார்த்தது
எவ்வளவு மடமை.

ஊரில் ஆயிரம் கட்சிகள்

ஆனால்

நம்மைத் தூற்றுவதில் அது

ஒற்றுமையாயிருந்தது.

மணமாக உன்னையும்

பிணமாக என்னையும் ஆக்கிவிட்டு

இப்போது அது ஒய்ந்துவிட்டது.

சோறு வெந்துவிட்டதா என

வாளால் கிளறிப்பார்க்கும்

இந்த ஊர் நடைமுறைகள்

விசித்திரமானவை.

வானில் ஆயிரம் ஈரத்தோரணம்
மாரி வந்ததில் ஊர் மகிழ்ந்தது.
ஓடமுடியாத பாடல் பறவைகள்
கூடுகளுக்குள் குமைந்து கிடந்தன.

திருவிழாச் சனங்கள் ஊரெங்கும் பரவினர்
சந்திக்க இடமின்றி நாம் தவிக்க.

பட்டாசுகளுக்கு
மவுனமாய்ப் பூப்போல் மலரத் தெரியாது.

மன்னிக்கவும்

அவற்றை ரத்து செய்வதாக இல்லை.
ஒத்திவைக்கிறோம்.

பிறந்ததுமுதலே

உடன் வளர்ந்தவைதான்
அவை இன்றி அமையாத
தன்மை நமக்குண்டுதான்.

ஆனால்

நனையாமல் குளிக்கமுடியாது.
திறக்காமல் படிக்கமுடியாது.

உயிரை இழைக்கமுடியாதென்பதால்
பொன்னை இழைத்தேன்.

நீயோ

புண்ணிழைத்துப்போய்விட்டாய்.

களையமுடியாததாய்ச்

சூட்டினாய். நன்றி.

காம்பு ரத்தம் கசிவதைப் பொருட்படுத்தாது
பூக்கொய்து சூடிப் பழகிவிட்ட நீ
இந்த இதயம் ரத்தம் கசிவதற்குக்
கவலைப்படமாட்டாய்

தினமும் சாமி கும்பிட்ட உனக்கு
தர்மம் என்பது எப்படிச்
சமயோசிதம் ஆனது ?

நீ மயங்கியது உண்மைதான்
மதுவில் மயங்கியிருக்கிறாய்.
என்னைக்
கிண்ணமாகமட்டுமே கருதியிருக்கிறாய்.

காலம் மாறிவருகிறது என்கிறார்கள்.
காதலோடு
இன்னமும்
துரோகம் கலந்தேயிருக்கவேண்டுமா ?

நாம் சந்தித்தபோது
தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள்.

இப்போது
அவர்கள் எங்கே ?

அந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறார்களோ
பூவுடன்.

கடிகாரத்தின் ஒவ்வொரு டிக்கும்
நீ இலாத இழப்பில் துடிக்கும்.

ஊரில் நூறு பூக்கள் இருக்கும்.
நீ இல்லாமல் வேறேது மணக்கும் ?

பொன்மாலை, ஆயிரம் தீபங்களேற்றும்.
என்னுடை இருட்டை அதில் எது தீர்க்கும் ?

ரசத்தில் உன்முகம்.
எப்படிக் குடிப்பது ?

பழத்தில் உன்முகம்.
எப்படிக் கடிப்பது ?

என் நதியில்
பாறைகள் பாய்கின்றன.

என் மனசின் பழங்கள்
உதிர்ந்தன.

என் சந்திரனை இழந்தேன்.
இருட்டில் விழுந்தேன்.

என் ராகங்கள்
உன்னையே தேடுகின்றன.

தேடலே வாழ்வு எனில்
அடைவது எப்போது ?

காதல் என்பது
தேடல்தானா ?

சோகத்திலிருந்துதான்
எத்தனை சுரங்கள்...

விழிகளால் செய்தேன் உன்
அழகுக்கு ஆராதனை

மொழிகள் பல கற்றேன்
உனைச் செய்யப் பிரார்த்தனை

குளிர்ந்த உன் அருவிக்
கூந்தலில் ஆடினேன்.

குங்குமப் பதங்களை
மகுடமாய்ச் சூடினேன்.

உனக்காகப் பாடினேன், முன்பு
எனக்காகப்பாடுகிறேன், இன்று.

வான் அழுதால்
நெல் விளையும்.

நான் அழுதால்
என்ன விளையும் ?

நான் என்னை
உனக்குக் கொடுத்து விட்டேன்

ஆனால்
உன்னில் நான் இல்லை.

நீ உன்னை
எனக்குக் கொடுக்கவில்லை.

ஆனால்
உன்னில் நீ இருக்கிறாய்.

நான் இங்கே
உடைந்துபோயிருக்கிறேன்
உன்தேர், பயணம் தொடர்கிறது.

கழற்றியெறிந்த சலங்கைகளாய்
நான் உதிர்ந்திருக்கிறேன்.

ஆட்டம் முடிந்தபிறகு உனக்கு
அவை வேண்டாம்தான்.

பகல்களிலும் கனாக்கண்ட
பருவம் போனது.

இரவுகளையும் அழகையில்
கரைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

உன் நினைவு என்னுள் இருக்கும்வரை
இந்த நதியுற்பத்தி
நிற்கப்போவதில்லை.

ஆடி முடித்துப் பரிசு வாங்க
இதென்ன ராஜசபையா ?
மனசு !

இது ஒருவழிப்பாதை
இங்கே வரலாம்
போக முடியாது.

உன் மனம்மட்டும்
திறந்தவெளி அரங்கோ ?

மெழுகுவத்திகூட எரியக்கூடாது என்பாயே
நான் எரிவது தெரியவில்லையா ?

கண்கள் முத்துதிர்த்தால்
நான் முத்துவணிகம் தொடங்கியிருப்பேன்.

ஆனால்
உனக்கான முத்துகளை
யாருக்கும் தர மனம் வராதே...

நீ கற்பகம்.
கேட்டதைக் கொடுப்பது
உனக்குப் பழக்கம்.

உன்னையே கேட்கிறேன்.
உயிரையே சேர்க்கிறேன்.
உன் கிளைகளில் பூக்கிறேன்.

இந்த நிமிடம் இனியது,
நீ என்னோடிருப்பதால்.

நொடி என்ற குறைந்த காலத்தை
யார் படைத்தது?

நாம் நொடிகளை
யுகங்களாக்குவோம்.

என் வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியேறியவளை
நினைவுட் கொணர்வது எப்படி ஞாயம் ?

இந்த சாவித்துவாரக் காட்சிகள்
எனக்கு வேண்டாம்.

கனவே எச்சரிக்கிறேன்.
அவளைக் காணாதே.

அப்படியும் சொல்வதற்கில்லை
எல்லோருடைய காதலிகளுக்குமா
மறதி வந்துவிடுகிறது ?

எங்கெல்லாம் காதலர்கள்
மணமேடையேறுகிறார்களோ
சென்று வாழ்த்துவோம், தவறாமல்.

பெண்கள் பெருமைக்குரியவர்கள்.
காதலை ஏற்றுக்கொள்கிற பெண்கள்
அதிகப் பெருமைக்குரியவர்கள்.

உன் வரங்கள்கூட வேண்டாம்
உனக்கான தவமேகூட இனியது

உன் கோயிலாக நான் இருக்கவேண்டாம்.
உன்பாதையாக இருந்தாலே மகிழ்வேன்.

எதிர்பார்த்தேன்
என்சிறகாய் இருப்பாயென்று

சுமந்து வருவேன்
உன்பல்லக்கை இன்று.

பல்லவிகள் ஆயிரம் எழுதினேன்.
சரணம் ஒன்றும் காணோம்.
நீ எடுத்துச் சென்றாய்.

வீரர்களைப் பலியிட்டு
நடுகற்களை நிலைநிறுத்தியவர்கள் நாம்.

காதலைக் கொன்றுவிட்டு
அமரகாவியங்கள் படைப்போம்.

தேவதாஸ்களை நோயாளிகளாக்கிவிட்டு
வயோதிகர்களுக்கு சிசுநகையாம்.

அழகுரல் கேட்டால்
பார்வதிகள் பால்கசிக.

என் விழிமுத்துக்கள் கோத்து
இந்தா ஒரு சலங்கை.

என்னை மிதித்த பாதத்துக்கு
இது என் காணிக்கை.

இதன் பரல்கள் குரல்கொடுக்கும்
நான் மவுனமாயிருப்பேன்.

மவுன விரதமா ? இல்லை.
உன் பெயர்தவிர எதையும்
உச்சரிக்க மறுக்கிறேன்.

உயிரிலிருந்து பிறந்த சொல்
மெய்யாக இருக்கும் வரை
உயிராக இருக்கிறது.

பொய்யாகும்போது இறக்கிறது.
உன் சொல் பொய்யானபோது
நானல்லவோ உயிரிழந்தேன்.
உனக்கு நன்மை செய்திருக்குமானால்
பொய்மை வாழ்க.

ஊஞ்சலாடிய மரக்கிளை இன்னும் வளர்கிறது.
பூஞ்சோலையில் வசந்தம் இப்போதும் வருகிறது.
நீந்திய நீரோடை இன்னும் தொடர்கிறது.

அவை அஃறிணை

சாய்ந்திருந்த நெஞ்சம் இன்னும் துடிக்கிறதே
உன் அமிழ்தால் அழியாமைபெற்றுவிட்டதா?

அப்படியானால் இந்தத் துடிப்பு நிரந்தர
மானதா ?

அந்த மரத்தின்கீழ் எப்போதாவது நின்றாயா
இவ்வளவு பூத்திருக்கிறதே

உன்னை முகர்ந்த மலருக்கு
வாசம் வாய்த்தது.

கிள்ள நெருங்கி நீதொடுகையில் அது
தேனாக வேர்த்தது.

காதல் என்பது
எச்சில் எழுதிய கவிதை.

தேனையும் பாலையும்கூட அது
ஜெயித்துவிட்டது.

ஈரமா அது, இல்லை சாரம்.

காதல் ஒருதீவு என்றால்
தீவாந்தரங்கள் தித்திப்பானவை

விடியல் புல் நுனிகளில்
நட்சத்திரத் திவலைகள்.

உலகில் இவ்வளவு தனிமைத் தவிப்புகளா ?
உன் இதயத்துக்கு மிக அருகே இருந்தும்
உன் எண்ணம் தெரியாமற்போனதே.

அந்தப் பிரமிடுகள் சவப்பெட்டிகளை
வைக்கவா ?

இந்த இதயச் செருப்பு
உன் காலைக் கடித்துவிட்டதா ?

என் இதயக் கோப்பையில் பால் நிரம்பியிருந்தது
அதில் இடமில்லாததால் விஷம் நுழைய
முடியவில்லை.

கிணறே, வெள்ளத்தோடு போக உனக்கு
யார் கற்றுத்தந்தது ?

கவிதை ஊற்றைத் திறந்துவிட்டுப்
பேனாவை முறிக்கிறாயே...

கண்களால் கண்டேன். மூலப்படைப்பிற்
இனிமை தெரிந்ததும் பின்பு பின்பு பின்பு பின்பு
உடலெங்கும் கண்கள்.

கடவுளையும் மதியாதவன்
உன்னை வணங்கினேன். ஆசை அமுக்கானதென யார்சொல்லமுடியும் ?

அவன் படைத்தது ஆதலால் அமுக்குகூட அமுக்குஅல்ல

அழகு என்பது தற்காலிகம். அழகு என்பது தற்காலிகம். அழகு என்பது தற்காலிகம். அழகு என்பது தற்காலிகம்.

இறப்பதற்காகப் பிறந்துகொண்டிருக்கிறோம். சிதைநெருப்பே கணப்புஆகிறது.

முத்தங்களால் என்னைப் புதைத்து விட்டிருந்
தால்
காதலில் துரோகம் என்றகூறு இருப்பதை
அறியாமலே போயிருப்பேன்.

உன் கோட்டையில்
கதவுகளையும்விடப் பெரியபூட்டுகள்.

காலம் என் கம்பளியைப் பறிப்பது
வழக்கம்தான். ஆனால்
எலும்புவரை பறித்துவிடாதே.

சூரியன் இல்லாத உலகத்தின்
தங்கதேவதையே-

பளிங்குக் கோப்பையில் உன்
கறுப்புப் பாலைக் கொடு

துரோகம் ஒர் அனுபவமென்றால்
அதுவும்
துயக்கத்தக்கதே.

மறக்கச் சொல்கிறாய்.
கிளியிடம் பசுமையைத்
துறக்கச் சொல்கிறாய்.

உன்னைக் குற்றம் சொல்லவில்லை.
இந்தச்சிலுவையின் மறுபக்கத்தில்
நீயும்தானே அடிபட்டிருக்கிறாய்.

மூடநம்பிக்கைகளில் பார்வையிழந்து
சம்பிரதாயங்களால் முதுமைப்பட்ட
இந்த ஊருக்கு
இன்னும் எத்தனை
இளைய இதயங்கள் பலியாகவேண்டும் ?

நம் கண்ணாடி ரத்தம்
இந்தக் கல்லறைகளை எழுப்பிவிடுமா ?

ஒரு பார்வைமால்

உன்னை என்னில் வரைந்தாய்

என்னை ஒரு மாலையாய்த் தொடுத்துக்

கொண்டேன்

உனக்குச் சூட்ட

முகத்தை மூடிக்கொள்கிறாய்

உள்ளத்திறந்துகொள்வது புரிகிறது

மவுனத்தைவிட அழகாக எப்படிச்சொல்வது

சம்மதத்தை ?

உன் பேரை எப்போதும் உச்சரித்து
என் பேரை மறந்துபோனேன்.

நான் சுவாசித்துவந்ததுகூட
உன் மூச்சைத்தானே

நாக்கு வளைகிறதா என்பதற்காக
சொற்களும் வளையவேண்டுமா?

யாருக்காக நீ இருக்கிறாய்?
யாருக்காகவாவது இருந்தால் சரி.

மெல்ல மெல்ல உள்ளத்திலே
ஒரு கவிதை மலரும்

திசையெல்லாம் தோரணம் வண்ணமயக்கம்
கொடியெல்லாம் கண்திறந்து உன்னைவியக்கும்

தூரமேகம் வானமீது மழைஎழுதும்
நீயும்நானும் ராகம்சேர இதுஉதவும்

ஏற்றால் காதல்வளரும்
மறுத்தால் கவிதை வளரும்
எப்படியானாலும் நன்மைதான் உன்னால்

இந்தா ஒரு கிண்ணம் தாகம்
பெருமூச்சுகளால் ஒரு பாலம்

பூக்கள் விரும்பத்தக்கவை,
பறிக்காவிட்டாலும்.

இந்த ந. இளங்கோ என்றால் எப்போதும் எனக்குப் பயம். முடியாததையெல்லாம் செய்யச் சொல்லுவார். நம்மால் முடியுமா என்றால், எல்லாம் முடியும் என்பார். நானும் நம்பிக்கொண்டு எதையாவது செய்து வைப்பது. இப்படித்தான் போனமாசம், கஸல் எழுதுங்கள் என்றார். கஸல் என்றால்? என்றேன். கஸல் என்றார். அந்த மைய மண்டபத்தை நோக்கிய நீச்சலில் என்னை நனைத்த அலைகளே இவை. அடைந்தால், அடுத்து, அங்கே சந்திப்போம்.

தங்கள்

நீலமணி

சென்னை-600 005.

15-11-87

Ghazal: In Arabic literature, the love lyric, a poetic genre developed in the late 7th Century. Two main types of ghazal, one native to Mecca, the other to Medina, can be identified.

The ghazal as perfected by Umar Ibn Abi Rabiah (Died 720) of the Quraysh tribe of Mecca, was influenced by the rise of a new style of professional singing introduced by Persians and Greeks in the sacred city. The Meccan ghazal was realistic, lively and urban and it gained popularity in Syria where there was already a native tradition of wine songs and hunting poems.

Another type of ghazal was invented by Jamil (died 701) a member of the Udhrah tribe of Medina. It was a poetic romance of hopeless, idealistic, platonic love set in a desert Bedouin context. Enormously popular, it was imitated not only in Arabic but also in Persian and Turkish poetry until the 10th century. The ghazal appeared again in the 8th century, in the early Abbasid period as courtly poetry about chivalrous love.

என்சைக்ளோபீடியா

பிரிட்டானிகா

Ghazal : A short poem or amatory sonnet. An ode-consisting of love songs and verses written in praise of the beauty of women.

The first two lines known as "Matala" gives the patron, metre and meaning of the ghazal. Similarly the last verse of ghazal gives the pen name of poet who has composed the verse.

The second line of each verse ends with the same word. It contains short verses. The beginning of a poem—or the first line gives the theme of whole ghazal.

Mostly imaginative, either in love with God or within human beings.

Ghazal consists of five to twelve verses.

—ஜெய்புன்னிஸா

ந. இளங்கோ

விஜெய் - சித்தர்

சுந்தர்சிங் - லீலாவதி தூபே

ஜீவன்தாஸ்

ஜெய்புன்னிஸா

நன்றி,

—நீலமணி